

Fíkus

Text: Toby Gottlieb Wehle

Illustrace: Toby Damian Wehle

Poděkování

Tímto bych chtěl poděkovat všem, kdo se na vydání knihy podíleli. Zejména děkuji svému manželovi, Tobymu D. Wehle, který obětoval spoustu času a úsilí nádherným ilustracím. Také děkuji všem, kdo se podíleli na Hithit kampani a vložili do mého díla svůj čas a finance. Zvláštní poděkování si zaslouží zejména následující:

Elen Marie Vančurová, Jaruška Švédová, Jakub Víšek, Tereza Hirschová, Martin Schweitzer, Vláda Dudák, Jitka Drtílková a MUDr. Anna Janková.

Hlavním sponzorstvem vydání knihy je Alois Příbyl, kterému chci tímto vyjádřit neskonalý vděk.

Bez Vás všech a mnohých dalších by kniha nikdy nevznikla. Velice si vážím Vaší přízně a přeji Vám zejména příjemné počtení. Děkuji.

Obsah

Fikus	4
Čísla	10
Budiž sníh	24
Úsměv	47
V šest u Yegora	66
Karty	86
Seznam.....	96
Sochy, smetí, smích	104
Na výletě	114
Ostrůvky přechodného klidu	120
Konec černé zmije	138
Dobrou noc a sejdeme se později	158
Jeden fikus s sebou	170

Fíkus

„Kurva drát.“

Nadávky splynuly s vlhkým plesknutím u jeho nohou. Jako každé večer zakopl o ten fíkus, kterej tam před ním nechal bývalej majitel a kterej už byl vyšší než on, protože neměl čas ho zastříhnout. Což byl samozřejmě kec. Byl prostě jen linej a vzít nůžky a dvakrát stříhnout byla větší námaha než každé večer zakopnout, vylít si kafe a s nadáváním ho utřít ze zaprasený podlahy ještě zaprasenějším hadrem.

Ale takhle on zkrátka žil. Třeba to brblání znamenalo nějaký vystoupení ze stereotypu. Zpestření nudnýho dne. A třeba jeho dny nebyly vůbec nudný a možná, že každodenní vytírání hnusnýho kafe bylo zrovna tím jediným řádem, kterej v životě měl.

Postavil plechovej hrnek s krtečkem a myškou na parapet, z radiátoru, kterej netopil už dobrý dvě zimy, sebral ten plesnivej, smradlavej hadr, kterej si kdysi udělali z Pedrova trička, a začal vysávat vyčpělý kafe z rýh v podlaze. Přitom nohou posunul fíkus trochu víc do rohu, jen aby ho zejtra ráno zase mohl posunout zpátky, kde byl. Plesknul hadr na radiátor, vedle něj plácnul svou mokrou ponožku, popadl hrnek a vyškrábal se do otevřenýho okna, ze kterýho měl výhled do něčeho, co dřív bejvala zahrada. Teď to byl spíš zarostlej lesík uprostřed města. Ještě před deseti rokama by za takovej výhled měšťáci zaplatili balík. Teď tak vypadalo celý město. Zarostlý, prošpikovaný větvema, od kterejch měl vysokej chlap jako on furt odřený čelo, a kořenama, o který gramlavej chlap jako on furt zakopával. Usrkl kafe a sledoval, jak venku zhasíná těch posledních pár pouličních lamp, co ještě nebyly rozbitý, rozkradený, nebo prostě fuč. To se občas stávalo. Mizelo všechno. Věci, lidi, domy. Ale co ho sralo nejvíc, byly vzpomínky. Byl si jistej, že tam ještě před nějakou dobou byly, a přece je tam za boha nemohl vystrachat. Znovu

se napil a podrpal se na hlavě, jako kdyby mu to mělo všechny vzpomínky vrátit. Jako kdyby moje palice byla posraná kouzelná lampa, zabrumlal si v duchu. Špinavejma prstama si shrnul za ucho zacuchaný vlasy a užíval si noční průvan.

V uchu měl tři náušnice. Každou za jednoho parťáka, kterej už tu s ním nebyl. Tu čtvrtou musel včera ráno vyrvat ven rezavejma kleštěma, protože mu zahnisala. Albert to zabalil asi před měsícem. Asi. Nebyl si jistej. V jeho hlavě byla mlha a v tý mlze Albert furt ještě tak nějak byl. I když už spolu nemohli ráno chcát na zeď bývalý školky a večer nadávat z okna bezďákům, jako kdyby oni sami byli něco víc.

„Ani to nezkoušej, kreténe!“ zařval na chlapa, co se ochomejtal pod barákem u rozvodový skříně. Po pravdě, možná to byla ženská. Byl si prostě jen jistej, že někoho viděl, a že porůvávání na kolemkradoucí stojí bez Alberta za hovno.

Albert byl ten chytřej. Prej měl i vystudovanou vejšku, che, to už se jen tak nevidělo. Ajťáky a študáky tenkrát pomlátili jako první. Ale Albert ajťák a študák byl. Anebo si prostě fakt hodně dobře vymejšlel. Tak jako tak, Albert byl ten chytřej. Uměl se hádat s lidma, a podle toho, jak se u toho tvářil, ho to i děsně bavilo. Nejen, že z vás před ostatníma udělal osla, ale ještě z vás přitom vydoloval, kde schováváte klíče od kola a kdy jste naposledy seděli na hajzlu. On sám byl spíš nemluvněj, nejdřív dával po držce a až pak vysvětloval. A asi proto jim to tak klapalo.

Jeho práce nebyla složitá. Přijedu, naložím, odvezu, vyklopím. A pak znova, a zase, a ještě jednou, dokud nebyla tma. Dělal svou práci dlouho a dělal ji dobře a pomoc s ní nepotřeboval. Ruce a nohy mu sloužily, a když ho rozbolely záda, zaplatil jedné z těch smažek, co posedávaly před starou radnicí, aby se mu po nich prošla. Jenže lidi si chtěli povídat. Ty potvory už jsou prostě takový, neuměj držet zobák ani v tý nejsvatější chvíli. A tak to zkusil. Nejdřív s Pájem, pak s Drobkem, s Majkem a nakonec s Albertem. Jeho práce byla hnedka jednodušší. On mohl v klidu nakládat, zatímco

jeho parták předstíral, jak moc ho zajímá všechno to kňourání kolem.

„Bude se nám tak stýskat!“

„Přišlo to tak náhle!“

„Náš život už nikdy nebude stejný!“

Ale hovno, pomyslel si vždycky.

Jejich práce nebyla složitá. Přijedu, pokecám, naložím, odvezu, vyklopím. A pak znova, a zase a ještě jednou. Jenže pak vždycky přišla tma. A Pája, Drobek ani Majk se z ní už nedokázali dostat. Ta práce je ničila. Ne tak, jako jeho – jeho jen občas bolely záda a s věkem čím dál víc cejtíl v prstech, že bude brzy pršet. Je ta práce fakt ničila. V noci nemohli spát, převalovali se sem a tam, a když usnuli, tak se stejně co chvíli probouzeli s křikem. A pak začal křičet i on, protože ho budili, a on potřeboval svezích pět hodin, nebo byl další ráno fakt hodně nasranej.

Pája skočil ze Zámeckýho mostu. Drobka našel Pedro se střepem z flašky od piva v zápěstí a Majk, kterej před tím dva dny nespál, jednu vrazil tomu nagelovanému sígrovi, co postává každej den na rohu pod značkou zákazu odbočení. Celej jeho gang se vrhnul na prťavýho Majka, kterej se se zakrváceným úsměvem nechal mlátit, dokud tam neexnul. Schoulenej do klubička na špinavým chodníku, naprosto spokojenej.

Pokaždý to bylo stejný. Ne, že by je neměl rád, ale pro něho se z toho vždycky vyklubal jen další pracovní den. Přijedu, naložím Majka, odvezu k nejnovější vykopaný díře, vyklopím. Ani u jednoho z nich nepostál, protože musel jet dál. Musel vyzvednout další, co potřebovali naložit, odvézt a vyklopit, a bylo jedno, jestli to byl Majk nebo Drobek nebo soused od naproti. Pro něho to byla jen mrtvá váha, kterou musel dopravit tam, kde nebude smrdět ostatním pod nosem. Večer mu bylo trochu smutno, protože ze zvyku udělal kafe pro dva, ale nakonec si zkrátka to druhý kafe schoval na ráno, ohřál si je a místo stejskání se snažil namluvit si, že není zas až tak hnusný.

Jenže Alberta nenaložil, neodvezl a nevyklopil. Albert prostě jednoho dne nebyl. Byl fuč, stejně jako lidi, věci a domy. Albert zmizel jako vzpomínka. A to ho sralo úplně nejvíc.

Postavil prázdněj hrnek zpátky na parapet a promnul si hnisající ucho. Možná ho pekelně bolelo, ale možná se jen ksichtil, protože mu průvan donesl přímo pod nos pach chcanků ze sousedního feťáckýho doupěte. Seskočil z parapetu a jen tak tak minul bosou nohou fikus. Zabouchl okno, aby mu doma zbyla aspoň špetka čerstvýho vzduchu, a praštil sebou na proleželou matraci, kterou stěhoval celoročně z jednoho rohu do druhýho, podle toho, kde byl zrovna nejmenší průvan, kde bylo nejmiň plísně a kde nejmiň slyšel Pedrovo chrápání. Zpod polštáře, jediný skryše, co doma měl, vytáhl pomuchlanou fotku. Drželi se na ní s brýlatým Albertem kolem ramen a smáli se, protože byli totálně sjetí, a protože za Rudolfem, kterej je fotil, sebou zrovna strašně jebnula jedna z těch skejťaček, co se jim každej pátek snažily prodat falešnou travu.

Nemohl zaostřit na Albertův obličej.

Ráno ho, ostatně jako každý ráno, probudil Pedro. Kopnul do jeho matrace, zamumlal něco slovensky, nebo možná maďarsky, a nalil si tu svou nechutnou meltu do jeho plechovýho hrnku s krtečkem a myškou. Vyhrabal se z pelechu, vytrhl Pedrovi hrnek z ruky a jeho obsah vychrstl do fikusu, kterej pak jemným kopnutím posunul zpátky na svoje místo. Pedrovi to bylo jedno, dál si pro sebe něco mumlal a hledal jinej hrnek. Jako každý ráno se zeptali jeden druhýho, co maj dneska v plánu, a jako každý ráno si oba odpověděli, ať se jim ten druhej nesere do života. Jen v Pedrově mateřštině to znělo tak nějak noblesněji.

Jako každý ráno si stáhnul vlasy do culíku, umyl si obličej v oprýskaným dřezu, a obul si boty. Chvilí hledal svou pracovní košili. Nakonec ji našel ve skřínce mezi pánvičkama, kam ji včera v noci uklidil totálně zmaštěnej Pedro. Jako každý ráno se vydal ven, bez pozdravu, jen tak, Pedro je stejně kretén a ani si nevšimne, že je celej den pryč.

Ve dveřích se zastavil a otočil se.

„Ty, Pedro,“ řekl a z ničeho nic přidržel Pedrovi až moc blízko u obličeje fotku, kterou vytáhl kdo ví odkud. „Nevíš, kdo to je?“

„Neviem, di do riti, ja nie som hocijaká tvoja zoznamka.“

„Aha, tak dík.“

Zastrčil si fotku zpátky do kapsy a promnul si ucho. „Tak se měj.“

Ten den byl Pedro celej nesvůj, protože jeho ráno začalo až moc složitou konverzací.

Pro něj naopak začal den jako každej jinej. Přijedu, naložím, odvezu, vyklopím. A pak znova a zase a ještě jednou, dokud nebyla tma. Lidi, věci, domy se ztrácely. Jo, a taky vzpomínky, to ho sralo úplně nejvíc. Dělal svou práci dlouho a dělal ji dobře. Jen ty lidi kdyby uměli zavřít zobák. Večer zakopl o fikus, vytřel zaprasenou zem ještě zaprasenějším hadrem, sedl si do okna a užíval si výhled na zarostlej lesík, za kterej by dal ještě před deseti rokama nějakej měšťák balík. Užíval si noční průvan, kterej mu ochlazoval tvář spálenou od slunka. A jediný, co ho na světě sralo, byla hnisající díra v uchu, o který si nepamatoval, kde se tam vzala.

Číslo

Ztěžka dosedla na polstrované sedátko u toaletního stolku a ihned se sehnula, aby rozepla přezky u nablýskaných louboutinek na proklatě vysokém podpatku. Ladně je odkopla kamsi za postel a konečně bosými chodidly došlápla na jemňoučký, chundelatý koberec. Ten pocit milovala a užívala si ho každý večer. Každý večer, když se vrátila z ošklivého, ušmudlaného světa, věděla, že ji v pokojičku čeká její bílý chundelatý kobereček, čistý a bez poskvrnky, voňavý a řádně vyčesaný služebnou. Vyhrnula černé večerní šaty až ke stehnu a z pouzdra na podvazku vytáhla svůj malý Ruger LCR ráže .38. Lemem šatů zbraň jemně otřela a položila ji na své obvyklé místo na pravé straně toaletního stolku. Pod září světél se zbraň zaleskla a odhalila vyryté jméno své majitelky na rukojeti.

Zadívala se na sebe do zrcadla. Dnes ji to slušelo snad ještě víc než obvykle. Nezkrotná hříva kudrnatých blond vlasů ji splývala do půli zad, make-up se jí povedl nejen naprosto perfektně, ale i v rekordním čase (a to včetně černých tekutých linek, se kterými si i přes všechen cvik stále úplně nerozuměla), a šaty, ach, ta nádherně padnoucí třípytivá róba od Versaceho, na kterou padl celý výdělek z minulého měsíce, čehož samozřejmě ani v nejmenším nelitovala. Odepla z krku náhrdelník, z uší vytáhla brilantové náušnice a spolu s náramky a prsteny je pečlivě uložila do zamykatelné šperkovnice. Pak už jen nechala ramínka šatů sklouznout z ramen, lesklá látka dopadla na chundelatý koberec a ona se zahalila do lehkého hedvábného župánku. Znovu se na sebe zadívala do zrcadla a unaveně se usmála. Poslala si vzdušný polibek a sama ho poté také žertovně chytila ve vzduchu. Z psaníčka vytáhla mobilní telefon, chvíli v něm hledala, a pak se rozduňely reproduktory ve všech rozích jejího pokojičku. Táhlé elektronické tóny, zdánlivě chaotické, avšak hluboce propojené a propočítané do posledního detailu, naplnily její uši. Zavřela oči a natáhla se na zem, nechala se plně spolknout chlupatým koberečkem, užívala si, jak se dotýká jejich holých nohou a paží, jak se do něj zachytávají prameny

blondřatých vlasů. A poslouchala. Šlo o jedno z alb, která vyšla před dvaceti lety během nákazy, která postihla celou planetu. Lidé byli izolovaní, podráždění, zdeptaní, a přesně tyto pocity hudba odrážela. Měla ji ráda. Připomínala jí, aby zůstávala nohama pevně na zemi. A hlavně jí připomínala doby, kdy přesně takhle izolovaná, podrážděná a zdeptaná byla i ona sama. Připomínala jí babičku.

Vůbec nevyrostla ve městě mezi smetánkou, jak si o ni většina obchodních partnerů myslela. Byla hrdá na to, že vyrostla na vesnici, na místě, kterého se zelený třesk nijak výrazně nedotkl. Nebo jeho následky stačily zmizet dříve, než se narodila. Byla spokojené dítě, měla staršího bratra, který se o ni vzorně staral, když matka učila na místní měšťance a když otec pracoval v družstvu, střídavě na výrobní lince a na jatkách. Dopoledne pomáhala babičce a bratrovi starat se o jejich statek – malou chalupu s dvorkem, na kterém se pod hruškou a ořechem proháněly husy a slepice, malé bramborové políčko a loučku, na které se věčně pásly dvě kozy. Neměli moc, jejich úroda jim stačila na vyžití, a to málo, co rodiče vydělali, jim stačilo na zbytek potravin, které si vypěstovat sami nezvládali. To se však mělo brzy změnit.

Po večerech sedávala s matkou u kuchyňského stolu a studovala. Četla mnohem pokročilejší knihy, než by ve svém věku měla, a ze všeho nejvíc ji bavila matematika. Její matka tento talent brzy rozpoznala a začala ho co nejvíce rozvíjet. Učebnic a knih v té době už mnoho nebylo, ale matce se vždy podařilo některou propašovat ze školy, aby se v ní její malá dcera mohla dosyta vyřádit. Milovala čísla. Milovala rovnice, milovala geometrii. Bohužel, na to, aby se v osmi letech dostala do Tábora, to nestačilo. Přijímací zkouška ji utekla o dva a půl bodu a zvací dopis k opravnému pokusu nikdy nedorazil. S nadějemi na zářnou budoucnost a rozvoj jejího talentu se rozplynula i vidina tučného finančního příspěvku na chod rodiny, a otec jí to nezapomněl připomenout při každé společné večeři. Při každé společné snídani. Při každém příchodu domů z práce.

Od té doby často plakala. A protože plakala, často slyšela, jak se kvůli tomu hádá babička s otcem. A protože

slyšela, jak se hádají, plakala ještě víc. Jejich rodina se začala rozpadat jako domeček z karet a v ní se v tu chvíli něco zlomilo. Přestala to vnímat. Tábor byl nedostižně pryč, matematické knihy z jejich chalupy na dobro zmizely. A vůbec, všechny knihy zmizely. Matce bylo zakázáno dál pracovat ve škole, a tak seděla doma a drala peří a pěchovala polštáře, a její dcera rostla na okolních polích, kde plela, okopávala, orala, sklízela.

Život na vesnicích se brzy po zeleném třesku změnil k nepoznání a jediný důkaz tohoto jevu, který měla celý život před očima, byla její babička. Stará žena, křehká a vyhublá, ale stále energická a pracovitá. Na rozdíl od generace její matky, která přivykla soběstačnému fungování jednotlivých vesnic a osad, si babička ještě až moc barvitě vybavovala své mládí v moderní době. Odmítala nosit lněné halenky a volné šaty. Chodila po vesnickém rynku výhradně v kalhotách a teniskách, nikdy by ji ani nenapadlo obout si holínky nebo kožené střevice, které nazývala staromódními. Doma často chodila ve staré vytahané froté teplákovce, které se odmítala vzdát, i když její původně starorůžová barva již byla v podstatě nerozpoznatelná mezi vybledlými našedlými vlákny a skvrnami. Babička měla mobilní telefon. Babička měla mikrovlnnou troubu. Babička poslouchala rádio a byla jediným člověkem na vesnici, který vlastnil router. Z důchodu si platila přemrštěně drahé internetové připojení, a zatímco po večerech celá rodina sedávala u stolu a povídala si, zatímco otec pletl košíky a matka háčkovala nebo zašívala potrhané oděvy, zatímco děti poslušně seděly, syn vyřezával sošky z kusů dřeva a dcera mu spravovala prošoupané ponožky nebo podrážky u bot, babička seděla ve svém pokoji a poslouchala desítky let staré seriály a filmy. Utápěla se v minulosti a nedokázala pochopit, že se časy změnily. Že doba elektřiny, tak jak ji znala, byla dávno pryč. Že už dávno neplatilo to, že co člověk nemá, to si koupí v supermarketu, jelikož supermarkety už dávno neexistovaly, alespoň ne na místech, jako byla jejich malá, malebná vesnička. A ona byla slepá. Když po večerech slychala, jak se babička bujaře směje osobám na obrazovkách, nerozuměla jí. A unikalo jí, že v jejich perfektním světě, v tom, kde byli všichni soběstační, pracovití, a kde vše fungovalo jako dobře promazaný stroj,

v tom světě, ve kterém babička byla nezvaným parazitem, byla právě ona tím jediným člověkem, který se dokázal smát.

Zabořila hluboko do chlupatého koberce prsty a prohnula se. Hlasitě zasténala, jak se napjaly všechny svaly v jejím těle, a pak s úlevou vydechla, když se každé svalové vlákno opět uvolnilo. Lehce se jí motala hlava. Usmála se. Převalila se na břicho a zabořila do dlouhého bílého vlasu tvář. Chloupky příjemně šimraly a voněly dezinfekcí. Zaslechla, jak cvakly dveře koupelny a na kachle sprchového koutu začaly dopadat kapky vody. Králíček se sprchoval. Bytem se rozezněl jeho hluboký, hrubý hlas. Melodie, kterou zpíval, neměla nic společného s nekonečnou smyčkou hudby, kterou měla puštěnou nahlas v pokojičku, a i přes to do podivných elektronických zvuků Králíčkův hlas dokonale zapadal.

Vyrostla z ní spokojená mladá žena. Bylo ji sedmnáct, uměla vařit, prát, žehlit, štrychovat, uměla spravit každý kus oblečení, a ten, co spravit nešel, uměla přeměnit v něco jiného, užitečnějšího. Na poli se dokázala ohánět jak motykou, tak krumpáčem a lopatou, dokázala přivrtat polici a zatmelit díru ve zdi. Uměla spravit doškovou střechu a stejně tak uměla naroubovat jabloň. Místo měšťanky a střední školy trávila celé dny na statku, kde se od otce, matky a bratra učila vše, co může mladá žena pro život potřebovat. A s babičkou si rozuměla čím dál méně.

„Ženská není jen stroj na praní a vaření,“ vyčítala babička jejím rodičům. „A holce je teprve sedmnáct. Víte, co já jsem dělala v jejím věku?“

„Jo. Chystala ses na vysokou,“ osopil se na ni její zeť. „A k čemu ti to teď je?“

„Rozhodně nejsem ze světa posraná jako ty, Radomíre,“ odvětila mu klidně babička. Matka se na ni zadívala poněkud ztrápeně, protože nesnášela, když v jejím domě zaznívala vulgární mluva.

„Maminko, tak toho přece nechte,“ snažila se svou starou, ale až přespříliš energickou matku ukonejšit. „Za pár měsíců se vdá a bude.“

„Vdá?“ rozesmála se cynicky babička. „Zbavíte se jí. To se stane.“

„Ale maminko...“

„Žádný *ale maminko*! Chcete se jí zbavit od chvíle, co se nedostala do toho dětského gulagu!“

„Není to...“

„Že není? a zeptala ses někdy, co se s těma nebohejma dětma, co se tam dostanou, stane?“ Výraz v dceřiných unavených očích jí však říkal vše. „Jasně, že zeptala,“ zasmála se cynicky babička. „A bylo ti to jedno.“

„To by stačilo, ženská,“ zavrčel otec. „Běžte si po svých, nebo, přísahám Bohu, vás odsud vyhodím i s těma všema vašima starejma cetkama. Bůh ví, že se na nás kvůli vám celá vesnice kouká skrz prsty.“

„Bůh? Ten, můj milý Radomíre, neví ani hovno,“ sykla babička a zmizela ve svém pokoji, ze kterého se hned začala ozývat podivná hudba v jazyce, kterému v chalupě nikdo kromě ní nerozuměl.

Nebyla ráda, že tento rozhovor slyšela. Opravdu jí bylo čerstvě sedmnáct a věděla, že se má brzy vdávat. A nelíbilo se jí, že by se babička stavěla proti tomu. Nelíbilo se jí, že osočovala její rodiče z něčeho, co nedávalo absolutní smysl. Táboři pro děti přece byly přepychová zařízení, která rozvíjela jejich talent. A co, že by díky tomu rodiče přišli k pár korunám navíc, přece si to za svou těžkou dřinu zasloužili. Vychovávali ji, šatili ji, živili ji. Nemohla jim dát nic jiného, než že jim dělala radost a dělala, co ji řeknou. A tak, když se její oči střetly s tvrdýma, přísnýma očima otce, nic neřekla a dál vlhkým hadrem utírala kuchyňský stůl. Stejně jako každý večer. Přesně tak, jak ji to učili.

Asi o týden později k nim do chalupy přišel Richard Slaný z mlýna u rybníka. Nahrnul se k nim do světnice oblečený v ošuntělém kroji, což bylo bez pochyby to nejlepší oblečení, co doma měl, a rozdával úsměvy na všechny strany. A v tom ji otec oznámil, že právě Richard

bude jejím ženichem. Překvapeně zamrkala a otřela si mokré ruce do zástěry, kterou měla přehozenou přes lněnou sukni. Richardovi bylo skoro třicet a moc krásy zrovna nepobral. Byl to starý mládenec, který se sám staral o celý mlýn a své dva staré, churavé rodiče, a celá vesnice věděla, že pokud vás nemá rád, mouku vám bude vždycky šidit, a nic s tím nenaděláte, protože jiný mlynář v okolí zkrátka není. Vyměnila si s matkou nejistý pohled a nuceně se usmála. Podala Richardovi ruku a ten ji okamžitě přivinul k sobě. Smrděl kouřem a čpavkem. Málem se pozvracela. I přesto však udržela na tváři šroubovaný úsměv a opakovala slova, která ji rodiče vtloukali do hlavy už od mala. Slova díků. Slova oddanosti. Nabídku k sňatku samozřejmě přijala.

Ten večer usínala s pláčem.

„Kočíčko?“

Zašupovací dveře do jejího pokojíčku se se zasvištěním otevřely a dovnitř nahlédl Králíček, vysoký tmavý muž s okouzlejícím úsměvem a šibalskýma očima. Kolem pasu měl omotaný karmínově rudý froté ručník a z mokrých vlasů mu skapávala horká voda. Kapičky stékaly z ramen na vyřýsované hrudní a břišní svaly. Unaveně se usmál.

„Nevíš, kde mám župan?“

Převalila se na bok a lадně se zvedla. Teplý šedý župan zvedla z postele a podala mu ho, neodpustila si u toho dotknout se jeho vypracované hrudi.

„Prosím, drahý.“

Mokrou dlaní ji pohladil po tváři a vtisknul ji polibek na čelo. Pak se s hlasitým svistem dveře opět zavřely a Králíček zmizel.

Zesílila hudbu a posadila se zpět k toaletnímu stolku. Vytáhla balíček odličovacích ubrousků, jeden vytáhla, a začala pomalu stírat pečlivě nanesený make-up. Přitom ubrouskem kroužila po tvářích úplně stejně jako tenkrát, když se z nich mermomocí snažila setřít slzy.

Tenkrát poprvé začala pochybovat. o čem? Ani sama nevěděla. Podvědomě tušila, že něco není v pořádku, ale nebyla schopná vypíchnout, co přesně to bylo. Dnes už věděla, že špatně bylo úplně všechno, od pohledu její matky až po konečky jejích vlasů. Všechno.

Když se byla poprvé podívat na Richardově mlýně, otočil se jí žaludek. Celý dům páchl plesnivinou, všude byly pavučiny, nikdo tam léta neuklízěl. Richardovi starí rodičové leželi nehnutě namačkaní v jedné posteli pod péřovou duchohou a zápach, který se z jejich kutlochu linul, byl nesnesitelný. Oba starí lidé byli vyzábli na kost a jejich pleť byla popelavě šedá. Kdyby se čas od času nepohnuli nebo nezachroptěli, myslela by si, že jsou léta mrtví. Richard na ni neustále sahal. Zajižděl ji rukou pod sukni, rozvazoval jí šněrování kazajky, tahal ji za vlasy. A to se znali teprve pár dní. Křečovitě se usmívala a pokaždé, když její ruka vystřelila vzhůru, zastavila ji. Otec by ji to nedaroval. Nemohla se s Richardem o ničem bavit. o knihách mluvit nechtěl, číst neuměl. Na poli nikdy nepracoval, ven nechodil. Maximálně tak do hospody, a o té se zase nechtěla bavit ona. Byl to nechutný hulvát, kterému celá vesnice lezla do zadku jen proto, že byl mlynář, a mouka byla potřeba.

Jednou doma nepřímo zmínila, že Richard není zrovna dvakrát vychovaný, a hned dostala vyhubováno. Začala se ztrácet před očima, za což ji doma spílali ještě víc, práce se jí nedařila, byla pomalá, nesoustředěná, a její myšlenky byly s každým dalším dnem, který ji dělil od veselky s Richardem, černější a černější. Týden před velkým dnem vtrhla v noci do ložnice rodičů s pláčem a hysterickým třesem v rukou. Nemohla dýchat a její slova nenavazovala jedno na druhé, věděla jen to, že si Richarda vzít nemůže. Že nemůže odejít, že nechce žít ve mlýně a nechce pryč od mámy a táty. Že je její nastávající hulvátské prase, a že se raději zabije, než aby s ním strávila zbytek života. Bylo to poprvé a naposledy, kdy ji její tělo přestalo úplně poslouchat a její mysl zahalila neprostupná mlha. Bylo to poprvé a naposledy, kdy ji otec ztřískal opaskem, zatímco matka s rty pevně semknutými přihlížela. Poprvé a naposledy viděla v jejich očích nenávisť, která se za roztaženými zornicemi strádala dlouhých sedmnáct let. Zatímco jejím tělem projížděla jedna

nesnesitelná vlna bolesti za druhou, její uši plnil otcův křik. Slova, která jí v tu chvíli nedávala smysl, ale která se jí ještě dlouho poté v mysli přehrávala stále dokola. Slova o jejím místě na tomto světě, o jejím místě v téhle rodině.

Když se s tichým vzlykáním dobelhala do pokoje k babičce a vlezla za ní do postele, jako když byla malá a bála se bouřky, když ucítila její drobnou paži, jak ji objímá, když uslyšela těch několik slůvek pronesených šepem, až tehdy se uklidnila. *Tvůj osud. Tvoje pravidla.*

Ještě před svítáním ji babička dovedla na okraj vesničky, na jedinou zastávku široko daleko, ke které starý rozhrkaný autobus přijížděl jen dvakrát denně, v pět ráno a v sedm večer. Poprvé v životě na sobě měla černé strečové kalhoty a další dva páry měla pečlivě poskládané v džínovém batohu, spolu s mikinou a několika tričky – s oblečením, ve kterém kdyby ji otec viděl, zmydlil by ji bez rozmyslu znovu. Nasedla do prázdného autobusu, poté, co babička řidiči vyprázdnila celou svou obálku s úsporami, a naposledy staré ženě zamávala. Když se autobus s rámusem vydal po prašné cestě, spatřila v okénku otce, matku a bratra, jak jen ve svršcích přibíhají za ní. Vyděšeně vykřikla, když otcova dlaň přistála na tváři staré ženy. Ta se však jen vzdorovitě usmála a opět se hrdě vztyčila. V očích jí hrály plamínky a jiskry.

A přesně ty teď hrály v očích i jí samotné. Do rytmu klepala bosou nohou na koberci, zatímco se pod vlhkým ubrouskem zjevovala její tvář. Zarudlá, pihatá, nedokonalá. Pohupovala se plynule ze strany na stranu za zvuku syntezátorů a hleděla si upřeně do očí. Viděla v sobě babičku. Viděla v zrcadle tu starou, pohublou ženu, její moudrý pohled skrytý za teatrální vzdorovitostí, její lehce křivý nos, který jako jediný vždy cítil nekalost a křivdu na kilometry daleko, a šibalský úsměv se zuby tak ostrými, že se dokázaly prokousat sebenepříjemnější konverzací. A také jizvu pod pravým uchem, která jí zbyla jako vzpomínka na otcův opasek. Přejela po ní prstem. Nic necítila. Žádný tlak, žádný dotek. Místečko pod pravým uchem bylo úplně necitlivé. Zhluboka se nadechla a snažila se zahnat vzpomínky na časy, kdy bylo přesně takto znečitlivělé celé její tělo.

Když poprvé přijela do města, byla celá bez sebe. Nerozuměla ničemu. Domy vysoké jako čtyři jejich chalupy na sobě, automobily, ačkoliv často rozpadlé a jen stojící u krajnic rozdrobené vozovky. Lidé si nepekli svůj vlastní chleba. Lidé si nepěstovali vlastní brambory. Lidé se neznali navzájem. Lidé si nepomáhali. A co bylo nejpodivnější, že ve svých černých legínách, teniskách a zeleném tričku, v tom nepřirozeném excentrickém oblečení, ve městě naprosto zapadala. Byla neviditelná. Nikoho nezajímaly modřiny na jejím obličeji, nikoho nezajímalo, že kulhala. Nikoho nezajímalo, že vyděšeně hleděla na všechny strany a hledala, kam by se mohla podít. Nikoho nezajímalo, že po ulicích chodila opuštěná sedmnáctiletá dívka. Bez dozoru. Bez muže. Její mysl nebyla schopná pochopit, že svět, který dosud viděla jen letmo na obrazovce v babiččině pokoji, opravdu existoval.

První měsíc strávila ve slumu. Z dívky, která měla vše, se přes noc stala spodina společnosti, na kterou to, čemu se možná dřív říkalo policie, pořádalo každonoční hony. Každou noc, když nepočtená skupina bezdomovců našla vhodný úkryt, se třásla zimou přikrytá několika kartony a poslouchala, jak si její spolunocležníci a spolunocležnice vyměňují životní moudra. Nemluvila. Poslouchala. A za pár nocí se o městě, do kterého se dostala, dozvěděla víc, než kdyby tam spořádaně žila celý život. Věděla o všech nebezpečných zákoutích, o místech, kde „policie“ často pokládala návnady a pasti, o způsobech, jakými vedení města s lidmi zacházelo. Na rozdíl od svých nových přátel však měla jednu výhodu – byla mladá a při síle, navíc i docela pěkná, a tak mohla všechny nabyté vědomosti také patřičně využít. Když se oklepala z prvotního šoku, každé ráno se vydávala do centra. Nevěděla přesně co hledá, ale potřebovala se dostat z toho otravného, šváby prolezlého místa, kde zrovna přespávali. *Můj osud. Moje pravidla.* Odmítala spát na betonu pod kartonovou pokrývkou a byla rozhodnutá udělat všechno proto, aby se z té zavšivené díry dostala. Jenže nevěděla jak. Tenhle svět fungoval jinak. Nestačilo přijít s pytlek mouky za sousedem, který vám jej s radostí vyměnil za kyblík sádla. a i kdyby, pytel mouky tak jako tak neměla. A tak bezmyšlenkovitě bloumala po městě, zkoumala každé jeho

zákoutí, každou píď šedé betonové džungle, a četla. Četla cokoliv, co mohla. Vývěsní štíty, dopravní značky, graffiti na stěnách, politické letáky, které byly k rozebrání před radnicí, prospekty o potratch, které rozdávali nějací nábožensky pomatení maniaci u nádraží, a když si zase konečně připadala ve čtení aspoň trochu obstojná, začala si z veřejné knihovničky půjčovat knihy. Nejprve ty pro děti, pak přešla na četbu těžší. Chodila po městě, nachodila během dne kilometry a kilometry, zkrátka jen chodila a za chůze četla.

Brzy nato ji poprvé přepadli. Kniha *Jako zabít ptáčka* skončila na zemi a hrany stránek ji ještě stihly říznout do prstu, jak prudce ji ji z ruky vytrhnul jeden z násilníků. To už se další ruce sáply na její ošoupaný dřínový batoh. Nikdo však nečekal, že vyděšené, vytřeštěné oči patří dívce z vesnice, které se nějaký městský slabčák nemohl rovnat. Tři mladí výrostci skončili na hromadě na špinavém chodníku. A v tu chvíli si něco uvědomila. Když v adrenalinovém opojení shlížela dolů na tři do krve zbité mladíky, když jednomu z nich dupla ošoupanou teniskou na obličej a po zvyku svých praotců si na poražené odplivla, uvědomila si, že konečně něco cítí. Že cítí volnost, že cítí sílu. Zvedla *Jako zabít ptáčka* z louže a zadívala se na zablácenou obálku. Přidřepala k jednomu z mladíků a bláto z knihy setřela jeho dlouhými světlými vlasy. Svlékla mu teplou bundu, která jí samotné sahala skoro až po kolena, a s nově nabytým pocitem naprostého vnitřního klidu se vydala dál, jako kdyby se nic nestalo. V tu chvíli se v duchu zapřísáhla, že tenhle pocit už jí nikdy nikdo nevezme, a že odstraní z cesty cokoliv, co stojí mezi ní a tou nejpohodlnější postelí v celém tomhle zasraném městě.

Povídáčky o tomto malém incidentu se po městě rychle rozkřikly a, jak už tomu v podsvětí bývá, začalo se o ni zajímat více lidí, než by se jí zamlouvalo. Doteď si neustále připomínala, jaké měla štěstí, že první, komu se ji podařilo v nočním městě najít, byl Vasil Mosjenko. Přesněji, lidé Vasilu Mosjenka. Vasil patřil k mafiánské smetánce, protože jeho rodině se velmi záhy po zeleném třesku podařilo ovládnout farmaceutický trh. Jako jediní pochopili, jak jí sám Vasil v den jejich prvního shledání ochotně sdělil, že „brambory si lidi vždycky vypěstujou a rohlíky si upečou, ale

penicilin, ten jim ve sklínce sám nevyroste“. Zamiloval si ji. Její vzdorovitě oči a ústa, která odsekávala a odmítala říkat to, co chtěl slyšet. A tak nastoupila s okamžitou platností jako nová posila do jeho gangu. Ano, řadila se sice jako poslíček na úplnou spodinu hierarchie této podivně fungující rodiny, nicméně každá bankovka, kterou si vydělala, zmenšovala propast mezi jejím tělem a pohodlnou postelí.

Velmi záhy si uvědomila další věc – tedy že miluje peníze. Ne proto, že si za ně může ve městě koupit cokoli, od svítících tkaníček do tenisek, až po zářivě růžové tamagotchi, nýbrž proto, že na nich byla čísla. A že je tedy mohla *počítat*. Každý večer, když seděla v plesnivém pokojíku, který si mohla tak tak dovolit, přepočítávala bankovky a mince a pečlivě si zapisovala jednotlivá čísla do deníku, ve kterém si vedla účetnictví. Výdaje měla rozpočítané tak, aby si mohla přesně za dva měsíce, ani o den víc, ani o den méně, dovolit větší pokoj v lepší čtvrti. A brzy nepočítala jen peníze, které patřily jí, nýbrž i ty, které měla vyzvedávat a předávat společnosti. Ve své zarputilosti přišla na několik děr v systému, kterými proudily peníze ze společnosti ven, a tím, že tyto poznatky bez okolků předala Vasilovi, se zasloužila o veřejné setnutí hlav šesti lidí a svůj kariérní postup. Šarmem spojeným se stoprocentní blbuvzdorností si zvládla brzy podmanit celou společnost, a v pouhých dvaadvaceti letech se řadila k hrstce lidí, kterým si Vasil troufal říkat svá pravá ruka. Ani tam však nehodlala skončit.

Ve chvíli, kdy si mohla dovolit pořídit si mobilní telefon, začala vedle práce další boj – boj se svou minulostí. Na internetu, se kterým se brzy naučila bez problému pracovat, začala hledat. Oklikami, samozřejmě, jen tak, aby ji nemohla vláda sledovat. Našla si vše o dětských táborech, zjistila si vše o svých rodičích, vyhledala vše, co mohla, o své rodné vesnici. A došlo jí, že musí jednat. Okamžitě.

Přesně proto se seznámila s Králíčkem. Setkali se na výročním večírku společnosti v hotelu Perla. Měla na sobě večerní šaty od Diora, samozřejmě půjčené, ale setsakramentsky dobře padnoucí, a on byl v obleku od Armaniho, který možná byl z loňské kolekce, ale tak strašně mu slušel, že i nad takovým prohřeškem proti módě byla